

РЕШЕНИЕ

№ 2564

гр. София, 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 07.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1134** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. З., [дата на раждане], гражданин на Република С., чрез представител по пълномощие адв. М. И. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ап. № 9, срещу отказ рег.№ I. 20000579V/15.01.2021 г., за издаване на виза тип "D", постановен от завеждащия консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република С..

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен като постановен при неспазване на установената форма и в противоречие с материалния закон. Неспазването на установената форма се изразява в липсата на мотиви в административния акт. Постановеният отказ нарушава чл.14 от Конституцията на Република България и чл.8 във вр. чл.14 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, тъй като жалбоподателят е лишен от възможността да има нормален семеен живот.Оспорването се поддържа в открито заседание от представителя по пълномощие адв. И., иска се отмяна на отказа, не се претендират разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано пред Генералното консулство на Република България в [населено място] въз основа на заявление рег.№ I. 20000579 от 13.11.2020 г., подадено от М. З., гражданин на Република С.. В заявлението е отбелязано, че молителят е [дата на раждане] в [населено място] дол, Република С., живущ в [населено място] – С.. Сключил е граждански брак на 28.10.2020 г. в [населено място] с Е. Я. Я., гражданка на Република България. Кандидатства за виза тип “D”. Към заявлението са приложени копие от личния паспорт на молителя, полици за медицинска застраховка на чужденец в България, удостоверение за трудовото възнаграждение на Е. Я. за периода май-октомври 2020 г., декларация от Е. Я., че осигурява издръжката на съпруга си М. З. по време на престоя му в България, удостоверение от Окръжен съд – [населено място], от 06.11.2020 г., от което е видно, че срещу молителя няма образувано наказателно производство и няма започнало наказателно преследване, удостоверение за граждански брак № 3494/28.10.2020 г. район С., С., декларация от Я. Я. – баща на Е. Я., че разрешава на дъщеря си и молителя да живеят безвъзмездно в собствения му апартамент в [населено място], [улица], вх. А, ап.8, декларация от Е. Я., че бракът с М. З. не е сключен с цел заобикаляне на закона, удостоверение от Държавната агенция за българите в чужбина, че М. З. е от български произход. В хода на съдебното производство бяха изискани становища от трети, неучастващи по делото лица – Дирекция "Миграция", ОД на МВР и ДАНС във връзка с осъществената съгласувателна процедура по издаване на виза, тип "D" на жалбоподателя. От ДАНС е представено писмено становище, което е отделено в класифициран том, приет като доказателство по делото. С писмо рег.№ 517р-311/06.0.12021 г. ОД на МВР-С. уведомява директора на дирекция „Миграция“, че възразяват против постъпилото искане за издаване на виза тип “D” № I. 20000579 от 13.11.2020 г. тъй като Териториална дирекция „Национална сигурност“-С. разполага с информация, че лицето представлява заплахата за националната сигурност. Към писмото са приложени: докладна записка рег. № 517р-24622/29.12.2020 г. на ОД на МВР-С., от която е видно, че органите на МВР са направили проверка в [населено място], [улица], ап.8 и са установили, че никой няма на този адрес; писмо от ДАНС – ТДНС-С. рег. № СГ 31-2923/16.12.2020 г., с което уведомяват директора на ОД на МВР-С. и началник група „Миграция“, че поделението разполага с данни, според които чужденецът представлява заплахата за националната сигурност и дават отрицателно становище по молбата му за виза; Технологична карта на искане за издаване на виза тип “D”. След преценка на събраните доказателства завеждащият консулската служба в Генералното консулство в [населено място] на 15.01.2021 г. издава оспорения отказ рег. № I. 20000579V. В мотивите е посочено, че отказът е на основание чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ – „с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава, или за когото има данни, че действа против националната сигурност“.

По делото е разпитана свид. Е. Я. – съпруга на жалбоподателя, която заяви, че са сключили брак след десетмесечна дружба, заживели са в Драгоман, [улица], като понастоящем съпругът ѝ живее в С.. Той рядко си идва – един, два пъти месечно. М. З. се занимава се с ресторантьорство в заведение в [населено място], но не носи нищо в къщи, цялата издръжка е за сметка на свидетелката.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят се позовава на чл. 8 от ЕКЗПЧОС, като твърди, че е нарушено правото му на личен и семеен живот със съпругата му Е. Я. - българска гражданка, с която имат валидно сключен брак, който не е фиктивен и са принудени да живеят разделени. Следователно жалбата, като подадена в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт, попада в предвиденото в чл. 10а, ал. 4 от ЗУБ изключение, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визов режим /НУРИВОВР/, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. Чл.34, ал.1 от НУРИВОВР определя, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България, като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Въз основа на тази разпоредба е издадена Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, съгласно която ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед консулските длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица отказа за издаване на виза. Със заповед № 55/04.06.2020 г. на Генералния консул се възлага на завеждащия консулската служба при Генералното консулство на РБългария в Н. функцията да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Въз основа на горното съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Спазена е формата на акта - стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ съгласно Приложение 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР. Отбелязани са правните основания за отказ – чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, като правната норма е възпроизведена и словом.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р България, вид "D". Като правно основание за отказа, за издаване на виза е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и е цитирано съдържанието на същата разпоредба, в графа "бележки". Тоест, налице са мотиви, от които жалбоподателят може да разбере съображенията на административния орган за отказа да му бъде издадена виза. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено

външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ дава възможност мотивите, от една страна, да се съдържат в друг документ, различен от стандартния формуляр за отказ, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от издателя на отказа на виза - от съответните компетентни органи, в случая от ДАНС. В настоящия случай, те съдържат класифицирана информация, съставени са по реда на Закона за защита на класифицираната информация и са отделени в отделен том по делото. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата за липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт, тъй като същият е мотивиран, като мотивите за издаване на оспорения отказ са посочени в оспорения отказ и се съдържат в становището на ДАНС, което е допустимо съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31. III. 1975 г., ОСГК.

Оспореният отказ за издаване на виза, вид "D" е постановен в съответствие с материалния закон-разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, съгласно която: "Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност".

Разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от Наредбата за реда за издаване на визи и определяне на визовия режим въвежда изискване за консулските длъжностни лица да издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване, каквато виза е заявена от жалбоподателя, след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". От посочените разпоредби следва, че полученото в конкретния случай отрицателно становище на ДАНС е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа при условията на обвързана компетентност, като няма право на самостоятелна преценка дали апликантът представлява заплаха за националната сигурност. От представените по делото писма от дирекция "Миграция" и ДАНС, се установява, че в случая становището е отрицателно и е свързано с основанията, посочени в чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Отказът за издаване на виза не нарушава установеното в чл. 8, параграф първи от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи право на личен и семеен живот. Съгласно чл. 8, § 1 от КЗПЧОС всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Параграф втори обаче на същата разпоредба гласи, че намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или

на правата и свободите на другите. Тоест разпоредбата на чл. 8, § 2 от Конвенцията очертава рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот, при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Наличието на данни, съдържащи информация за обективна заплаха за сигурността и интересите на българската държава, обосновава именно намеса на държавните власти, с оглед защитата на здравето, правата и свободите на останалите граждани. В случая правото на личен и семеен живот на жалбоподателя търпи ограничение, предвид становището на ДАНС за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата регламентира, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. С оглед посочената законова регламентация, следва изводът, че ограничението на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя е допустимо, тъй като е в интерес на националната сигурност и българската държава, в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. В случая съображенията за защита на националната сигурност имат превес пред правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. В своята практика ЕСПЧ приема, че държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхната територия (Решение от 12.06.2012 г. по дело В. срещу А., пар.78), както и че правото на семеен живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот (Решение от 28.11.1996 г. по дело А. срещу Н., пар. 71).

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплаха за обществения ред и сигурността принадлежи на компетентния орган и се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че в рамките на съгласувателната процедура данните сочат, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава.

Неоснователен е доводът на защитата на жалбоподателя, че при наличието на данни по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ би трябвало чужденецът да не бъде допускан на територията на РБългария от граничните власти. Влизането в страната и постоянното пребиваване са предмет на уреждане по различен начин и не са взаимно обвързани.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото въз основа на направеното искане и на основание чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. З., [дата на раждане], гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ап. № 9, срещу отказ рег.№ I. 20000579V/15.01.2021 г., за издаване на виза тип “D”, постановен от завеждащия консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено

място], Република С..

ОСЪЖДА М. З., [дата на раждане] , гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ап. № 9, да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: